

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

PII

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XI

LITTERAE DECRETALES

DE SOLEMNI CANONIZATIONE
BEATAE MAGDALENAE SOPHIAE BARAT
FUNDATRICES SOCIETATIS SORORUM
A SACRO CORDE IESU
PERACTA IN PATRIARCHALI BASILICA VATICANA
DIE XXIV MAII
ANNI SANCTI M · DCCCC · XXV

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

—
MDCCCGXXV

LITTERAE DECRETALES

DE SOLEMNI CANONIZATIONE
BEATAE MAGDALENÆ SOPHIAE BARAT
FUNDATRICIS SOCIETATIS SORORUM
A SACRO CORDE IESU
PERACTA IN PATRIARCHALI BASILICA VATICANA
DIE XXIV MAII
ANNI SANCTI M · DCCCC · XXV

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

CHRISTIANAE Religionis fundamentum est caritas. Cuius rei veritas ab ipsa humani generis redemptione elucet. Mirabile namque documentum in ipsa habemus infiniti amoris Dei in hominem: « Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret ». ¹ Atque ipse Redemptor affirmavit Se in mundum venisse ad excitandum amorem hominum erga Deum et proximum: « Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur ». ² Ex hoc autem amore, tamquam e purissimo fonte manat cultus Sacratissimi Cordis Iesu, qui, iam a Sancta Margarita Maria Alacoque excitatus, latius per orbem propagatus est per Beatam Magdalenam Sophiam Barat, quae totam vitam insumpsit ut christifidelium animos eodem, quo ipsamet exardebat, amore erga divinum Cor, verbis et operibus inflammaret.

Civilis furoris incendiis per Galliam flagrantibus, anno millesimo septingentesimo septuagesimo nono, die decima tertia mensis decembris, Ioviniaci (vulgo *Joigny*) in parvo oppido dioeceseos Senonensis in Burgundia, ortum duxit Beata Magdalena Sophia Barat, humiles quidem

¹ IOANN., III, 16.

² LUC., XII, 49.

genere, sed pietate claros nacta parentes, quibus nomen Iacobus et Magdalena Faufè, eodemque die, in paroecia S. Tebaldi, sacris baptismatis aquis regenerata. Recte omnes in dubium revocabant, illam vix ortam, cito vita functuram, ex eo quod eius mater, vicinioris domus incendio perterrita, filiolum praemature partu in lucem edidisset. Quo factum est, ut infirmam valetudinem puella a natura fuerit sortita; nihilominus eius natiuitas futurum amoris ignem portendere est visa, quo et erga Cor Iesu postea flagravit et animarum saluti praeclare consulens, quamplurimos errantes Deo lucrificavit. De tenella Magdalenae aetate id patet: ex gracilis corporis habitu tantam voluntatis vim manasse tantumque affectuum vigorem, ut aliquid extraordinarii iam tum illa ostendere visa fuerit. Sex menses vix nata, uti postea Sororibus enarrare solebat, rationis usum adepta, omnia recte intelligere poterat, quae circa se fiebant ac dicebantur, et incendii narratio, quod nativitatis praematurae causa exstitit, adeo puellae memoriae adhaesit, ut ea, prima verba proferens, interroganti, quinam eius parentes fuerint, puerili gratia et gravi quodam modo, se ex igne prodiisse responderit. Procerto, supernaturali lumine illustrata, futurae sortis et muneris praesaga, de illo loquebatur igne, quo homines, uti iam Christus Redemptor, ad mutuum amorem et concordiam revocare cupiebat.

Curis parentum, praesertim matris, quae trium filiorum animas ardenti in Deum amore, cordis rectitudine et bonitate in dies alebat, puella adamussum respondens, quam citissime documenta virtutum accepta, speciali characteris firmitate expressit, nec non moribus ad modestiam compositis, preces ex animo frequenter Deo effundens, pietatis excolendae causa.

Nondum quinquennis, virginitatem Deo vovere constituit et vitam religiosam amplecti, quin ipsa nec monasteria nec moniales unquam vidisset, uti postea coenobii sodalibus iterare solebat. Et ad rem fatebatur, se ad hoc pervenisse consilium, cum a quodam sacerdote audisset, duas moniales, rabie compulsas, inter se olim clamosa dictasse iurgia; quam indignam agendi rationem Magdalena Sophia hisce verbis est detestata: « In huiusmodi claustro, monialem vitam ego numquam amplectar ».

Eximiis animi dotibus et imprimis alacri ingenio et constanti memoria a natura Magdalena instructa, christianam doctrinam absque ullo negotio didicerat, et cum instantanter petiisset, ut ad sacram Synaxim admitteretur, severo examini de christiana catechesi a paroeciae Vicario subiecta, post nonnullas difficultates, ex aetatis defectu procedentes, demum victrix Sophia, decennis adhuc, ad Altaris Sacramentum est excepta.

In huiusce animulae sacrario, quid in solemni primae cum Deo coniunctionis die evenerit, nos latet; attamen talis mutui amoris effusio intercedere debuit, ut procerto quidem habeatur inter creaturam et Creatorem,

nexum illum caritatis fuisse vinetum, qui perenni vita in caelis arctissime nectitur.

Eucharistico pane refecta, Aloisii, fratris amantissimi, hortatu et ductu ad solidiorem pietatem mores composuit. Hic facunda doctrina et integritate morum praestans, cum agnovisset, Magdalenam sororem dulcissimam uberrimis gratiae charismatibus et plurimis naturae donis esse ditatam, nulli pepercit studio, ut eam, nimis ad puerilia ioca inclinatam, ob indolis vivacitatem, ab ipsis retraheret et virtutibus parandis litterisque addiscendis institueret.

Itaque, assentientibus parentibus, sorori vitae regulam imposuit, qua maximam diei partem studio litterarum et scientiarum puella severissime cogebatur incumbere. Haec vitae methodus, solummodo a fratris amore originem ducens, cito nimis rigida visa est matri, quae Aloisium filium est hortata, ut rigorem temperaret. De qua tamen austeritate numquam Sophia conquesta est, immo fratrem suum maiore semper amore prosequens, ei grati animi sensus multiplici modo ostendere quotidie studebat.

Brevi temporis spatio, litteris graecis et latinis, addita hispanici et italici sermonis notitia, profecit ac tam prompte et expedite latina lingua utebatur, ut maximam admirationem in eisdem sacerdotibus excitaret, quibuscum postea assidue, muneris sui causa, de plurimis negotiis latine disseruit.

Ad quantum decimum aetatis annum pervenerat Magdalena et, ad instar Infantis Iesu, in domestica aede abscondita, aetate, scientia gratiaque proficiebat; cum, ex inopinato, caelum eius vitae serenum aspera tempestas tenebris obduxit. Furor et caedes ubique in universa Gallia, anno millesimo septingentesimo nonagesimo tertio, exarsere et omnia ruinis obruta iacuerunt. Sacerdotibus repente fuit impositum, ut *Constitutioni civili Cleri* fidem iurando testarentur; qua re, Gallica Ecclesia iniquo arbitrio subripiabatur ab immediata Sanctae Sedis auctoritate.

Aloisius, Magdalenae frater suavissimus, cum in eo esset, ut sacerdotio initiaretur, instantiis parentum obsequens, rei gravitatem ignorantium, iuramentum coram civilibus potestatibus praestitit; verum cum cito animadvertisset, se in gurgitem profundum fuisse elapsum, ut immediatam a fel. rec. Pio VI Praedecessore Nostro illatam excommunicationem effugeret, ipso facto eiuravit. At, increpante in dies cruento terrore contra sacrorum cultores, Aloisius Lutetiam Parisiorum perrexit, ut inibi obscuram degeret vitam et impiorum hominum conatus everteret. Qua spe decepta, coniectus in vincula fuit, e quibus nulli discedere datum erat, nisi patibulum ascendendi causa.

Quis acerbum matris et Sophiae cruciatum ob tantum filii et fratris amantissimi infortunium, verbis exprimere poterit? Cuinam erit curae turbatos animos ac pacem restituere? Assidua solummodo precum effusio ad Deum, qui suis filiis in aerumnis solatium praebet. Et sane enixe ambae divinam implorabant opem, et Magdalena insuper filiales sollicitudines adaugebat ut mater, cibum doloris causa recusans et penitus rationis lumen amissura, a tanto moerore retraheretur. Nec mora: pio enim ministro Deus in auxilium occurrit; saevus Robespierre, qui Galliam diuturno tempore crudeli oppresserat tyrannide, ab imperio est deiectus; quo factum est ut capitis damnatorum captivitati finis imponeretur.

Mense februario anni millesimi septingentesimi nonagesimi quinti Aloisius frater, in patriam reversus, prae oculis habuit Magdalenam a paterna domo dimovere et eam ad divina consilia, quaecumque futura forent, perficienda disponere. Obstiterunt parentes; solus Lutetiam Parisiorum rursus petiit Aloisius, ibique occulte sacerdotio initiatus, quamplurimas sorori coepit inscribere epistolas, quibus eam ad virtutes et ad sui abnegationem comparandam hortabatur. Ioviniacum denuo reversus, obtinuit, ut Magdalena generoso animo familiam relinqueret et studia alacriter in Parisiensi civitate prosequeretur.

Sub annum aetatis vicesimum, philosophiae et rerum sacrarum studio animum adolescentula adiecit, duce et magistro Aloisio, a quo in eadem domo duae vel tres puellae, se Deo vovendi cupidae, lectiones quotidie audiebant, mentem doctrinae pabulis enutriendo et solida pietate animam roborando.

In hac studii, laboris, et orationis palaestra, quantum pia adolescentula progressa fuerit, eventu est patefactum. Pluries enim fratri suo pientissimo, quem confessarium elegerat, notum fecit, se totam Deo obligare voto vehementer cupere, ut viam percurreret, quae ad perfectionis apices adducit; quamobrem mundi caduca et fallacia magis magisque despiciens, asperum vitae genus est aggressa, flagellis, aculeis, ieiuniis et vigiliis corpus iam debilitate laborans per singulos fere dies torquendo.

Interiorem vitam, cuius delicias delibaverat, maximo prosequens amore, inter Carmeli poenitentes filias se recipere cogitavit, ut Iesu Crucifixo, sacrificii perennis rigidioribus vinculis, se obstringere valeret. Verum hoc evangelicum sinapis granum, dirigente Deo, magnam succrescere in arborem necesse erat, ut Sacratissimi Cordis Iesu amor ille dilataretur, sine quo fundamenta religionis et humanitatis illico dilabuntur. Et praecipua laus est Magdalenae tribuenda, quod cultum Sacro huic Cordi debitum et S. Margaritae Alacoque divinitus patefactum, illa omnibus aetatis suae viribus, latius, ut infra patebit, diffuderit.

Dum adhuc in parva Parisiensi aede, veluti in templo, in adornando vitam virtutibus, Magdalena morabatur, vir spectatissimus, cui nomen Iosephus Varin ex inclyta Societate Iesu, munere pietatis magistri fungens, consilia sequutus R. Patris De Tournely, sacerdotis sanctitate praeclari, e vivis erepti triginta vix annos agentis, novam mulierum Congregationem excogitaverat, quae ad puellarum institutionem,* praesertim honestioris loci, se totam manciparet. Industrii hominis concepto operi obvius occurrit Deus, sinens, ut ille cum Magdalenae fratre amicitiam iniret; pariterque adolescentulae virtutes et dona perciperet. Brevi R. P. Varin sibi Sophiam adiutricem et sociam a Deo concessam esse sensit et illico in ea clare conspexit divinum instrumentum Congregationis instituendae, quae, nomine Cordis Iesu adscito, posset, ob puellarum apostolatium ad cultum propagandum, infirmam societatem, iam philosophorum vesana doctrina defessam, ad civilium et christianarum virtutum semitam reportare.

Haerebat adhuc Sophia, utrum Carmelitarum Instituto nomen daret, an Missionum apostolico ministerio, quarum zelo, toto vitae suae tempore, aestuavit; tandem Dei voluntatem est amplexa, cessit fratris sui et Patris Varin consiliis atque suae submissionis, uti olim Nazarena Virgo, verbum protulit, in eo tantum fidem collocans, qui debilius vis et infirmorum solatium appellatur.

Itaque Magdalena primus angularis lapis Societatis efficitur, magno cum animi gaudio Aloisii fratris et R. P. Varin, qui cito sentiunt, illius sententiam tempestivos fructus daturam; cum enim studiorum et religiosae vitae tribus vel quattuor sodalibus Sophiae mens patefacta est, ardentissime eius exemplum ac vestigia illae sequi exoptarunt. Vertente anno 1800, in privato sacello, ante simulacrum B. M. Virginis, Iesum Infantem complexus excipientis, sese omnes S. Cordis Iesu primitus devoverunt, cuius diei faustissima memoria quinquaginta post annos, maxima laetitia ab universa Sororum Societate celebrata fuit.

Succrescente puellarum numero, nimis parva Parisiensis domus visa est eiusque domicilium usquam mutare oportuit, eo magis quod tranquillitas, duce primo Napoleone, omni Galliae sensim restituebatur. Eam opportunitatem nactus, R. P. Varin sedem Societatis a S. Corde Ambianum transvexit; verum, antequam Magdalena ad eam civitatem pergeret, domum paternam una cum fratre suo repetit, parentum benedictionem impetratura.

Paullo post, ipsa et primae domus sodales Ambianum accedunt, statimque aliis adolescentulis adiunctis, duce quadam pientissima muliere, excipiuntur in Instituto, ubi memoratus R. P. Varin primaeva Societatis fundamina, uti erat in votis, denique ponit.

Quo in exoptato hospitio, Magdalena, caelestium rerum meditationi et virtutum exercitio impensius vacans, non solum humiliora officia obibat, sed puellas ex infima plebe laeto cum animo erudiebat.

Maximae vero exortae illico sunt difficultates, tam ex miserrimis rei familiaris conditionibus, quam ex aspera indole Antistitae, prorsus ad religiosam vitam proclivis. De die in diem domesticis negotiis in peius ruentibus, R. P. Varin congruum remedium afferre festinavit, et cum in Magdalenam, iam omnium virtutum documenta praestantem, singulae sorores animum et vota converterent, ille, quodam utens effugio, eam domus Antistitam renunciavit, quamvis ceteris sodalibus iuniorem; agebat enim adolescentula vigesimum primum aetatis annum.

Magdalena Sophia, mente volvens illa Christi verba: «Discite a me, quia mitis sum et humilis corde», utpote quae humilitatis virtute prae ceteris semper excelluerat, vix ad Antistitae munus se designatam esse percepit, in genua coram sodalibus, effuso fletu, procumbens, se gravi ponderi obeundo imparem declaravit ac instanter petiit, ut alia quaelibet ex Sororibus tali praeficeretur officio. At incassum; Sociarum et R. P. Varin voluntatem expugnare omnino non potuit, et ex huiusmodi electione parum abfuit, quin vitam prae dolore amitteret; attamen, invita, arduum munus ex obedientia suscepit.

Tam egregie composito primo Filiarum a S. Corde Iesu nucleo, Magdalena seipsam filiali fiducia in difficillimo suo officio adimplendo, Deo committens, materna caritate operam dedit, ut inceptum opus a Deo sancitum, absque ullo negotio procederet. Noscens autem eos, qui in auctoritate sunt constituti, virtutibus omnibus praeditos esse debere, se ad pietatis officia, inflammato studio, contulit, regularis observantiae exemplum suis monialibus in seipsa exhibens; omnemque adhibuit curam ut Sorores humilitatem, virtutum omnium fundamentum, amplecterentur. Et haec humilitas non tam ei familiaris, quam ingenita apparuit, et ita dulcissima Mater loquebatur, ita se gerebat, ut potius quam Fundatrix, infima ex Monialibus videretur.

Quamobrem vehementioris erga eam amoris sensus in Sororibus succensi fuere, et omnes, libenti animo, Antistitae illam praestiterunt obedientiam, quam suis insignibus virtutibus ipsa suavissimam et facillimam reddebat.

Principi domui, quae in civitate Ambianensi suos uberrimos fructus iam referebat, mox, piissimi suasoris Iosephi Varin curis et consiliis, altera addita fuit in Monasterio, quod ad Gratianopolim positum, Sanctae Mariae ab Alto dicebant, a quo, ob gallicam civilem perturbationem, expulsae fuerant moniales et Monasterium in carcerem mutatum.

Interim Pia Societas, humili exorta origine, sensim mirum in modum efflorescebat et, pervulgata fama, variis in locis plurimae augebantur domus, quae ad Iesu Cordis honorem et gloriam dilatandam atque ad puellarum institutionem alendam se dicabant; hinc Sorores undique desiderabantur ab universo Episcoporum coetu: ex quibus argui potest, parvam hanc Societatem a Deo copiosis gratiae benedictionibus fuisse cumulata, adeo ut, anno millesimo octingentesimo quadragesimo, iam quadraginta domus numerarentur, in quibus excipiebantur innumerae mulieres, Christi amorem sitientes et christianae puellarum institutioni praeclare vacantes. Verum Societas, cuius negotia in dies congregabantur, ea indigebat moderatrice generali quae universas undique sparsas domos unico caritatis vinculo obstrictas teneret. Una voce et consensu, Magdalenam Sophiam, quam Sorores omnes filiali amore prosequabantur, utpote probitate, prudentia et consilio insignem, etsi invitam et reluctantem ad Generalis Moderatricis munus explendum, universae Societati praefecerunt Antistitam, quae in divina acquiescens voluntate, per septuaginta fere annos, pondus pergrave aequa mente ita sustinuit, ut omnium amorem et aestimationem sibi semper conciliaverit. Maximum et arduum opus Magdalena suscepit, cum coenobia sua condere instituit; ignota sibi non erant instantia pericula et mala, ob temporum nequitiam perferenda. Humilis tamen Foemina, nec generis claritate, nec familiaris rei copia insignis, immo omni ope destituta, ea sola peregit, quae potentem locupletemque requirunt virum opusque inceptum, nunquam obstaculis detenta, alacriter, ac fortiter prosequuta, feliciter perficere satagit.

Antequam ingentes numero domos inviseret, princeps Magdalenae fuit cura, ut Constitutiones ac Regulae, in quarum elaboratione prudentissimi R. P. Iosephi Varin consiliis est adiuta, rec. me. Leoni XII Antecessori Nostro subiicerentur, qui Apostolica auctoritate eas ratas habuit et approbavit. Tantum haec res solatium attulit Moderatricis animo, ut ea accepti beneficii numquam fuerit oblita, diuturno vitae tempore.

Has Instituti leges perfectissime a Sororibus servari cupiebat, utpote quae illius erga Cor Iesu Sacratissimum amoris secretum celabant, a quo tantum corruptae hominum societatis salus est expectanda. Et re vera, cum ad dissitas Americae regiones sorores mittere licuit, hoc praecipue iis commendare studuit, ut cultus erga Cor Iesu ubique propagaretur. Nec satis. Maximam semper in se referens prudentiam et agnoscens grave periculum, quod religiosis familiis in Gallia tunc ingruerat, earum incolumitati consulendi causa, effecit, ut regendae Sodalitati leges a civili potestate recognoscerentur. Quod factum est a Galliarum Imperatorum Napoleone I, qui eas approbavit sub titulo: « Dames de l'instruction chrétienne ». Vix

hac habita approbatione, dolosus humani generis inimicus magnam contra Societatem tempestatem excitavit. Etenim, in Ambianensi domo, quidam Sacerdos qui multos per annos conscientiae moderatoris officio fuerat perfunctus, vesana ambitione elatus, aliena consilia nihil ducens, Fundatoris titulum ad se spectare stulte censuit, ac prorsus ignorans Instituti finem et spiritum, cuius moderamen Dei Providentia R. Patri Varin commiserat, suo solummodo indulgens arbitrio, quasdam variationes in Regulas curavit inducendas, auferendo et nomen a primis exordiis Societati impositum. Itaque huius hominis facinus inter Sorores omnes schismatis semina raptim diffudit. Hinc discordiae sunt exortae, hinc lites, hinc a Sororibus detracta aestimatio Dei Famulae, quae gravi morbo iam laborans, enixas preces spem et caritatis aestum in cor Iesu spirantes effudit, poenitentias iteravit, ut Deus, dives in misericordia, impendenti ruinae remedium praeberet et tranquillitatem universae Societati restitueret. Roganti non defuit solatium; brevi enim tempore, corporis vires exhaustae, in pristinum sunt restitutae. Tunc pientissima Mater, grates Deo solvens, nulli temporis morae indulgens, Lutetiam Parisiorum petiit, et Societatis Regulis, antea Patrum a Societate Iesu consilio et prudentia exaratis, unanimiter sancitis, universa Sororum Congregatio se libenter subiecit; Sodalitatis hostis obmutuit, et dissociatae Filiae Sophiam Matrem et Moderatricem peramanter rursus complexae sunt.

Aliis foundationibus Instituto per hos annos accedentibus in extremis Americae plagis, in Gallia et in Italia, et praesertim in alma Urbe – ubi ad Sanctissimae Trinitatis in Hortorum Colle ad Montem Pincium prima domus constituta est, quam aliae duae postea secutae sunt, diu praesentia et exemplo Legiferae Matris recreatae – Magdalena curis innumeris distenta, angustiis districta et laboribus, ob gravissimum Sodalitatis universae pondus, heroicae mansuetudinis, prudentiae et fiduciae in Deum signa perspicua ostendit. Innumera et ardua pro Societatis suae emolumento suscepit itinera; et graves infirmitates impedire non potuerunt, quominus ipsa huiusmodi itinera perageret. Saepissime suam nobilem missionem respiciens, semper Cordi Iesu innixa, haec verba fundere audita est: « Cor Iesu, tua res Sodalitas est; qui eam coepisti, Tu ad exitum feliciter perduces »; quaeque autem consilia virtutum Sororibus Antistita praeberet in visitandis domibus, haud facile dictu est. Haec solummodo verba meminisse iuvabit, quae iterare solebat: « Nec commoda, nec honores; nostra hereditas labor; nostra scientia Cor Iesu: quatenam nostra merces? quodnam praemium? Animas, animas semperque animas ad Cordis Iesu gloriam. Quid pro nobis? Paupertatem, contemptum, dolores »; et similia geminabat suspiria, quae animum igne divini Cordis accensum revelabant.

Hanc quidem caritatis flammam tanto impetu verbis exprimebat, ut vel algidos animos penitus excitaret ac succenderet: sibi enim immotum fixumque manebat, bona omnia ab hoc divino Corde in Societatem universam profluxisse, ideoque moniales suas ita animo comparatas esse debere, ut vitam ipsam pro Illius gloria profundere minime dubitarent. Hoc ferventissimo amore solummodo inflammata, aedificium suae Societatis veluti humeris gestans, praeclarissima Antistita fidenti animo incedebat, quamvis nullo fere die, doloris causae defuerint. Anno millesimo octingentesimo trigesimo nono, aerumnarum et difficultatum numerus est auctus; collecto enim Romae Consilio Generali Congregationis, cui decernendum erat de nonnullis quoad Constitutiones variationibus et praesertim de transferranda Romam Antistitae Generalis residentia, ad illam servandam a periculis inter tot frequentes civiles perturbationes, exortae fuere maximae dissensiones tam ex parte Archiepiscopi Parisiensis et Galliarum Antistitum, quam ex parte Sororum et potestatis civilis, quae apertis verbis conclamabant, Gallias fuisse Societatis incunabula ideoque numquam huius Societatis ab ipsis semper adiutae, disertionem toleraturas, nihili aestimantes Decretum fel. rec. Gregorii XVI Praedecessoris Nostri qui variationes illas pro aliquo temporis spatio, experimenti loco, concesserat. Quid Magdalenae agendum in tanta animorum controversia? Sed tandem post quattuor annorum vicissitudines et dolorum seriem, in quibus patientiae, fortitudinis et caritatis virtutes Antistitae heroice effulsere, favente Deo, Pontificis Maximi Praedecessoris Nostri pervigil prudentia omnem controversiam praecidit; suo enim sapientissimo decreto mandavit, ut nulla amplius induceretur in Regulis variatio. Itaque, e medio ablata omni contentionis causa, procellae fluctibus domitis, pax et tranquillitas animis est restituta et Mater Barat, paullo post, haec verba Sororibus inscribere potuit: « Gratias Domino persolvamus pro cruciatibus, quos passae sumus; et agnoscamus, Crucem arborem esse vitae, a qua omnia bona dimanant ».

Post aliquod vero tempus, gravior exsurgit dolor: difficultatum numerus percubuit, quando princeps sodalitas Parisiensis translata fuit in aliam nobilem aptamque sedem, cui nomen vulgo « *Hôtel Biron* ». Ex urbe Gratianopolitana, hac tempestate, Mater Barat Lutetiam Parisiorum reversa, auribus hausit noxiae calumniae vocem, cuius fallaciam numquam Religiosorum Ordinum historiae meminisse licuit. Improbi quidem homines asserebant « *Hôtel Biron* » nihil aliud esse, nisi aedem splendidam atque opulentam, ubi magnae effingebantur matronae, quibus, posthabitis mulieris gravioribus officiis, suppeditabantur fatuae artis scientiaeque notitiae, nullam prorsus utilitatem agendi vitae rationi conferentes. Moderatricis anima, cui tantummodo erat curae Iesu Christi honorem dilatare et

hominum fovere salutem, quasi venenata sagitta vulnerata est; sed cito, ardentissimo zelo incensa, pravam iniuriam pro viribus reiecit, quae, factorum lumine, omnino falsa patuit, eo magis quod foundationum numerus in dies mirifice undique succresceret. Et profecto Beata Magdalena, cum S. Teresia comparari potest, ob plurimas domorum foundationes, in variis mundi plagis, Deo adiuvante, peractas.

Romae, uti dictum est, iam bina Monasteria erant constituta, de quibus praefatus rec. me. Gregorius XVI Praedecessor Noster solemniter proclamabat ea veluti bina propugnacula esse Urbis; idemque tanta benignitate Societatem a Sacro Corde complexus est, ut Matrem Sophiam, Romae, anno millesimo octingentesimo trigesimo secundo aegrotantem inviserit et cum illa suaviter disseruerit. Quam benignitatem et aestimationem Pius IX et ipse expressit, quotannis unam vel aliam ex inclytis hisce domibus visitando. Verum, si talis aestimatio et dilectio laetitiam suavissimam Magdalenae animo afferre poterant, crebriores contra urgebant aerumnae. Siquidem anno millesimo octingentesimo sexagesimo, bello per Italiam furente, Sororibus expulsis, duo monasteria Legifera Societatis Mater amisit, et pertimuit, ne bellum in Americae regionibus exortum, grave excidium domibus ibi post longos perdurosque labores erectis, pararet.

At eius fortitudo fracta minime fuit et nihil potius sibi habuit, quam ut Religiosae Sorores iuventutem, non solum pietate, sed et profanis disciplinis, temporibus et personis consentaneis, magis magisque excolerent. Itaque plurimas instituit Congregationes a Iesu Infante, a Iesu Corde, ab Aloisio Gonzaga, ab Angelis Custodibus, a S. Anna, a Maria Consolatrice nuncupatas, quibus puellarum mentes, a mundanis aversae, ad caelestia semper erigerentur. Et hic praetereundum non esse ducimus Filiarum Mariae Congregationum institutionem, in quibus, praeter nonnulla pietatis exercitia et caritatis opera, castimonia praesertim et modestia, inter ceteras christianas virtutes, puellis mandantur; et neminem latet, quanto usui fuerit et ad praesens adhuc sit bonis familiarum moribus optima haec institutio.

Numquam profecto dicendi finis fieret, si omnia recenseri velint quae virtutes omnes Dei famulae respiciunt; id tantummodo patet in omnibus sui status officiis usque ad ultimum vitae tempus, in ea claruisse eminentem prudentiam, incomparabilem iustitiam, ardentissimam caritatem et invictam fortitudinem, quas omnes non solum Moniales, sed et hesterni homines, scientia et pietate praeclari, admirati sunt et summis laudibus extulerunt. Et, ut speciatim aliquid de caritate in proximum innuatur, praeteriri illa nequit caritas quam Mater Barat in pauperes effudit, quos uti praedilectam Christi gregis portionem considerans, tamquam sollicita

et amantissima Mater adamavit, eorum necessitatibus continuo prospiciendo, vestibus, cibis, lectulis aliisque clam illos iuvando; quod si Monasterii vires deficerent ad tot inopes sublevandos, subsidia a piis largitoribus exquirebat. Intensiore ac maiore cura pauperibus sacerdotibus subveniendum curabat et praesertim egenis clericis alendis et erudiendis pecuniam suam largissime impendit, ut Christi Ecclesia locupletaretur sacerdotibus, qui Sacri Cordis Iesu cultum et honorem augerent latiusque propagarent.

Non est ergo mirandum quod Deus suam hanc praeclarissimam Famulam, adhuc in vivis, complurium supernorum charismatum splendore illustraverit: ipsa enim, saepe intimas hominum latebras scrutata, futura prae-novit; crebro a sensibus in divina abrepta apparuit et plurimos morbo laborantes sanavit. De quibus nonnulla breviter attingere liceat. Manus cuidam Sorori gravissimo morbo confectae imponens, statim illi vires restituit; animae in Purgatorio detentae, suffragiorum subsidio expostulantes, sibi frequenter apparent; in summa rerum inopia pecuniam multiplicat; sacras Scripturas nullo conatu interpretatur; in ipsa bruta animantia imperium exercet, quae gratum animum benevolentiamque mirifice Moderatrici ostendunt. Alia huiusmodi, quibus Magdalenae sanctimonia plane confirmatur, enumerare supervacaneum aestimamus.

Verum, post diuturnam aerumnarum seriem, perfractis poenitentiarum rigore corporis viribus, senio confecta (agebat enim octoginta quinque aetatis annos), in Parisiensi domo, vaticinatam a se ipsa horam adesse videns, Capitulum Generale convocavit, nihil praetermittens quod ad Societatis bonum et Sororum disciplinam verteret. Et in extremo eius vitae puncto, rursus humilitas Sophiae effulsit; nam proprio officio exonerari postulavit, ut ad obitum quieto animo se disponderet, ideoque Vicariam Generalem pro Instituti regimine in sui subsidium adlegit. Quibus peractis, Sorores in unum convenire iubet, eis obitus sui diem hisce verbis prae-nunciens: « Filiolae iucundissimae, oportet ut ego vos extremo iungam amplexu: tres enim post dies caelestia regna pergere mihi dabitur ».

Vaticinio eventus respondit. Die enim vicesima secunda maii anni millesimi octingentesimi sexagesimi quinti, cum matutinis horis, communibus pietatis exercitiis interfuisset, Missae sacro expleto, apopleptico morbo correpta est, sed recuperatis sensibus, filias suas hortata, ut omnes ad Christi Cordis honorem fovendum et ad Societatem provehendam se pro viribus darent, eis, serenitatem mentis adhuc servans, benedixit, fausta adprecando. Accitis illico medicis, ac spem nullam recuperandae valetudinis adesse pronuntiantibus, declaratum est, infirmitatem ad mortem redire.

Die vigesima quinta mensis maii, idest tribus diebus post a praedictione, extremis Religionis subsidiis receptis et rec. me. Pii IX Apostolica Benedi-

ctione relecta, die Iesu Christi in caelum ascendenti sacro, magno fervore Crucifixi imaginem deosculata, eamque saepe suo pectori superimponens, sese consocians infirmorum precibus ecitantibus, mirabili pace Magdalena Sophia, purissimam animam Deo reddidit. Illico ab eius facie tanta erupit tranquillitas, ut nemo obitum adverterit; confessarius ipse, qui morienti adstiterat, memoriae reliquit, caelestem splendorem adeo Sophiae vultum illustrasse, licet doloribus transfiguratum, ut affirmari posset imaginem insignis praedestinatae, ipsam, post obitum, exhibuisse.

Nulla interposita mora, inter Beatae Antistitae documenta repertum est eius spirituale testamentum iam mense aprili, anno millesimo octingentesimo sexagesimo tertio exaratum, quo insignia virtutum praecepta Sororibus traduntur, spiritus ad Sacri Cordis Iesu gloriam diffundendam magnopere commendatur; venia culparum, suffragia pro Moderatricis anima expostulantur.

Vix audita beati obitus notitia, plurimi christifideles ad cadaver invisendum accessere, quod tribus diebus expositum mansit, ut eorum pietati satisfaceret. Et verae religionis signa omnes demonstrantes, eius patrocinium invocarunt, coronas precatorias, flores et sacra numismata exuviis applicando. Urgentior populi frequentia facta est, cum parentalia persoluta sunt; confertissima enim pauperum turba, quibus tot caritatis argumenta, omni vitae tempore, Magdalena attulerat, funebrem currum sponte comitata est, inter suspiria et fletus Monialium, puellarum et civium, adeo ut affirmari quidem possit, numquam alias Lutetiae Parisiorum visa fuisse tot amoris gratique animi testimonia. Exsequiis expletis, in sacello Deiparae Perdolenti sacro Matris Magdalenae Barat corpus exceptum, modestissimo in hypogeo, tanquam in dormitionis loco quievit, quo frequens fidelium peregrinatio properavit, sanctitatis humillimae mulieris famam aestimantium, illa S. Bernardi verba in mentem revocando: « Quanto humilior fueris, tanto te maior sequetur gloria ». Nec tamen, corpore humo tecto, tam beatae mulieris memoria periiit; nedum enim in Europa, sed etiam in Americae regionibus famam sanctimoniae diffusam apud homines genere, doctrina et dignitate conspicuos, in dies augescentem ob caelestia prodigia, Deus penitus confirmavit, ex quibus nonnulla breviter innuamus. Princeps Burghesius, implorato Matris Magdalenae auxilio pro Helena nuricula sua, prolem consequitur, cui nomen Camilla; Baldoina De Schutz ab insanabili tumore, obstupesciente medico, liberatur; puella, nomine Nancy Blake-well, breviori pede impedita et acutissimo dolore cruciata, illico, Sophiae invocata ope, ad sanitatem restituitur; cuiusdam sanatae pater, nullum pietatis indicium referens, ad bonam frugem reducit; muta puella loquitur; paralyticus sanatur; puer, cui fractum brachium amputandum erat,

illico ab huiusmodi periculo morboque incolumis evadit. Numquam vero finem faceret qui enarrare vellet peccatorum conversiones et multiplices sanationes in America patratas. Qua miraculorum copia in dies succrescente, ad SS. Rituum Congregationem causa delata est, et die decima octava iulii anno millesimo octingentesimo septuagesimo nono, Causae relatore Eñmo ac Rño Cardinali Raphaele Monaco La Valletta, Praefecto Eñmo et Rño Cardinali Dominico Bartolini, Secretario S. R. Congregationis Placido Ralli, fel. me. Leo XIII Praedecessor Noster Commissionem Introductionis Causae propria manu signare dignatus est.

Processuum tabulis Ordinarii et Apostolicis rite expensis Pius Papa X Praedecessor Noster, Dominica VI post Epiphaniam anno millesimo nongentesimo quinto solemniter pronuntiavit, Venerabilis Sophiae virtutes heroicum attigisse gradum. Postea instituta fuit actio de duobus specialibus miraculis, quae per ipsam a Deo patrata ferebantur. Ipsorum primum accidit in Americana S. Ludovici urbe anno millesimo octingentesimo sexagesimo septimo.

Maria Anna a Iesu Bakewell, undecim annos nata, coepit coxalgia laborare, cruciarique doloribus acerbissimis, praesertim ob cruris turgorem cuius brevi excrevit longitudo. Morbus autem ab ipso sui exordio tam graviter eruperat, omnibusque remediis obstiterat, ut aut exspectanda mors esset aut membrorum perpetua deformitas. His in angustiis institutae sunt novendiales preces et Ven. Dei Servae Barat reliquiae quaedam cruri aegrotantis appositae. Conceptam spem non fefellit eventus. Subito enim sopore correpta puella, quum noctem placidissime transegisset, mane lectulo surrexit integre perfecteque sanata.

Miraculum alterum anno millesimo octingentesimo octogesimo secundo contigit in Urbe Riedenburg: Maria Klippel, e Sororibus Societatis a Sacro Corde Iesu, e non levi conatu in patrio vexillo super domus fastigio erigendo occasione visitationis Austriae Imperatoris, gravibus doloribus in ventris regione correpta est. Ingravescente in dies morbo, a medicis iudicatum est de appendicite et perityphlite agi ex laceratione intestini, quod caecum nuncupatur. Tribus e postremo accessu elapsis mensibus, quum fractis viribus et macie consumpta Maria ad extrema esset perducta, per novendiales supplicationes imploratum est Ven. Dei Servae patrociniū. Necdum ultimus precationis excesserat dies, quum aegrota, quo temporis momento sacratissimum Christi Corpus recipiebat, illico se perfecteque sanatam sensit.

De quibus miraculis Dominica secunda Sacri Adventus, anno millesimo nongentesimo septimo, praefatus rec. me. Pius X Praedecessor Noster solemniter pronuntiavit: *Constare de duobus propositis miraculis.* Qui

Dominica tertia post Epiphaniam, anno millesimo nongentesimo octavo pronuntiavit: *Tuto procedi posse ad Ven. Servae Dei Magdalenae Sophiae Barat Beatificationem*. Cuius Beatificationis sollemnia in Basilica Vaticana peracta sunt die vicesima quarta maii anno millesimo nongentesimo octavo.

Haud multum temporis a Beatificationis sollemniis excesserat, quum Matris Magdalenae Sophiae suffragiis nova prodigia, divinitus patrata, praedicarentur. Vigilantissimus huiusce Causae postulator, Raphael Maria Virili, Archiepiscopus titularis Ptolemaiden., miracula, quae Sacrae Congregationi probarentur, exhibuit ad obtinendam Beatae Canonizationem.

Respicit primum Sororem Mariam de Salm-Salm ex Instituto Sacri Cordis Iesu. E nobili familia orta Soror haec sanos parentes habuerat, quamvis mater tenuis esset valetudinis. Octo annorum aetate, exercitia equitationis plures per horas in deliciis habere solebat. Tribus post annis, eius mater lateralem spinae dorsualis deflexionem in eadem animadvertit. Quare familiae medicus orthopaedicum, ut aiunt, apparatus consuluit: quod per tres circiter menses parum profuit. Quindecim annos nata, adolescentula in educandum Blumenthal ingressa est, ubi malum in dies ingravescere coepit. Quare medicus ei curationis domum consuluit; verum cum gravior fieret morbus, post tres hebdomadas, doctor ipse eam insanabilem declaravit.

Anno millesimo octingentesimo nonagesimo secundo, tanquam novitia inter Sorores Sacri Cordis Iesu admissa, in Instituto laboriosis exercitiis subiecta fuit, prouti sunt aulas Collegii quotidie verrere, aquarios urceos in quinquaginta puellarum dormitoria transferre, atque alia id genus. Ex quo factum est, ut spinae dorsualis deflexionem Antistita in eadem novitia inspiceret, quae maioribus incommodis et doloribus affecta, ab expediendis omnibus consuetis officiis impediri visa est. Autumnali tempore, anno millesimo nongentesimo duodecimo, aegrota missa est in domum *Jette*, ubi Beatae Fundatricis Magdalenae Barat sacrae exuviae asservantur. Hic memorata Soror fidenter Dei Famulam invocavit, ut a Deo, non sanationem consequeretur, sed solummodo vires ad Communitatis regulas servandas et sui officii munera adimplenda. Ad quam gratiam facilius obtinendam, intercessione eiusdem Famulae Dei, ipsa, quamvis maximo cum incommodo, per novem dies, hora quam regula praescribit, e lecto surgere statuit.

Per sex dies, constituta hora e lectulo surrexit, sed tam capitis dolor et virium debilitate laboravit, ut rursus Beatam orarit atque obsecraverit. Postea oleo lampadis ante Fundatricis veneratas exuvias ardentis, inuncta fronte, per mediam fere horam, minus oppressum dolore sensit caput et cuiusdam libri lectioni incumbere valuit. Septimo vero die, rursus

ingravescente morbo, parum olei e lampade auferens, illoque pectus inungens, ad recumbendum se contulit, et illico altissimo somno est correpta. Hora quinta e lecto surgens, ex improvise animadvertit, extraordinariam accidisse mutationem; vim insuetam supervenisse sensit fracto corpori; indutam vestem breviorē factam respicit; brevi motus, qui prius difficiles et impossibiles sibi exstiterant, absque ulla difficultate peragit et ad parvum Communitatis lacum, maxima cum facilitate remos agitans, naviculam per aquas transvehit. Perfectam sanationem se adeptam esse sentiens, vertente die, nemine de hoc prodigio certiore facto, animi laetitiam minime celans, flexis genibus humi procumbit et Fundatricem Matrem sibi adstantem intuetur, gratesque illi fervidissimas ex animo persolvit.

Concordans medicorum sententia hoc minime scientiae tribuendum, sed prodigio affirmavit; et confirmatum est perfectam et instantaneam sanationem Sororem de Salm-Salm fuisse assecutam.

Paucis expeditur alterius prodigii narratio, quod eiusdem Beatae intercessionē, omnipotens Deus patrare dignatus est: Soror Rosa Coyne, et ipsa e Societate Sacri Cordis Iesu, iuxta declarationem Doctoris Egan, qui aegrotam inspexerat, gravi pulmonari tuberculosi, absque ulla sanationis spe, laborabat.

Horis vespertinis, die vigesima tertia maii, anno millesimo nongentesimo decimo nono, sacellum monasterii Sacri Cordis in loco *Manhattanville* adivit, et uberiore fiducia Deum exoravit ut, intercedente eius famula Beata Magdalena Sophia Barat, se a tam diuturna ac molesta infirmitate liberaret. Expletis precibus, fervidissimo amore conceptis, ipsa aegre in suum cubile revertitur, et se lecto recipiens, tranquillitatis somno, quo iam diu numquam refecta fuerat, iucundatur. Mane quam citissime e lecto surgens, antiqua morbi symptomata recessisse animadvertit. Protinus normalem Sororum vitam prosequuta, cibos communitatis, absque ullo fastidio digerit; difficilioribus laboribus, quovis remoto incommodo, dat operam. Obstupescētibz Sororibus, prodigiosa huiusmodi sanatio, intercedente Beata Magdalena Sophia Barat, omnipotenti Deo, persolutis de more gratiarum actionibus, illico adscribitur. De utroque proposito miraculo die vigesima octava mensis decembris anno millesimo nongentesimo vigesimo quarto discussum fuit coram Nobis Dubium et Nos ipsi decrevimus et solemniter pronuntiavimus: *Constare de duobus miraculis; de primo, instantaneae et perfectae sanationis Sororis Mariae de Salm-Salm e Societate Sacri Cordis Iesu a scholiosi habituali quae ad insanabilem statum pervernerat, deque altero instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Rosae Coyne, e Societate Sacri Cordis Iesu, a lethali phthysi.*

Quod autem supererat, num scilicet ad summum fastigium honorum, quibus Ecclesia praeclariores filios suos, qui tanta gloria se dignos exhibuerunt, augere solet, extolli *Tuto* posset Beata Magdalena Sophia Barat, id in generalibus comitiis S. R. Congregationis, die vigesima mensis ianuarii huius anni, coram Nobis coactis expensum est, omnesque, qui aderant, unanimi suffragio *Tuto* ad solemnem eius Canonizationem procedi posse responderunt. Nos tamen admonuimus sperni luminis auxilium in tam gravi negotio, communibus fervidisque fuis Deo, precibus, esse poscendum.

Tandem, re maturius considerata, atque iterum caelesti lumine implo-rato, die octava februarii, Dominica in Septuagesima, huius anni, solem-niter pronunciavimus: *Tuto procedi posse ad solemnem B. Magdalenae So-phiae Barat Canonizationem.*

Ut vero in tanto negotio iuris ordo servaretur, Praedecessorum Nostro-rum exemplis inhaerentes, primum dilectos filios Nostros S. R. E. Cardi-nales in Consistorio secreto, die trigesima mensis martii currentis anni habendo, sententiam eorum rogaturi, Nobis adesse iussimus. In quo vene-rabilis frater Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Bisleti Causae Relator novensilis Sanctae acta et miracula singillatim ac diserte Nobis et Cardi-nalibus exposuit, magnoque omnes studio incendit, ut Beata Magdalena Sophia Barat summis honoribus consecraretur.

Paullo post, die videlicet secunda mensis aprilis eiusdem anni Con-sistorium publicum celebratum est, et in eo cuncti, qui aderant Cardinales, de B. Magdalena Sophia disertissima oratione dilecti filii Antonii Burri, Nostrae Consistorialis Aulae Advocati, libenter audita, Nos ad causae huius legitimam definitionem uno ore sunt cohortati.

Die vero vigesima secunda mensis aprilis proxime elapsi alterum Con-sistorium *semipublicum* habitum est, in quo non modo S. R. E. Cardi-nales, sed etiam venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, ad hoc de mandato Nostro per litteras vocati, Nobis adfuerunt, qui, tum ex iis, quae in Consistorio publico gesta fuerant, tum, ex authenticis docu-mentis S. R. Congregationis, de re tota certiores facti, in eamdem, in quam Patres Cardinales, unanimiter sententiam advenerunt. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis confecta in tabulario Sacrorum Rituum Congregationis asservari mandavimus.

Huic vero solemni Canonizationi in Vaticana Basilica celebrandae praefiximus diem vigesimam quartam huius mensis maii, et fideles ad pre-ces sumus etiam atque etiam hortati, iis praesertim in aedibus ingeminan-das, in quibus publica augustissimi Sacramenti indicta esset adoratio, a Domino enixe rogantes ut Nobis in tanta solemnitate absolvenda Spiritus Paraclitus adesset et ipsi possent ab ea uberrimum fructum percipere.

Cum autem faustissima dies illuxit, omnes tum saecularis, tum regularis cleri ordines, Romanae Curiae Praesules et Officiales, S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi, qui in Urbe aderant, in Vaticanam Basilicam magnifice exornatam convenerunt: quibus omnibus solemnī supplicatione praeerantibus, et Nos eamdem Basilicam ingressi sumus.

Tunc venerabilis frater Noster Antonius S. R. E. Cardinalis Vico, Sacrae Rituum Congregationi Praefectus et Canonizationi huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Vincentio Sacconi Nostrae Consistorialis Aulae Advocato, vota Nobis precesque detulit sacrorum Antistitum et universae Societatis Sacri Cordis Iesu, ut Beatam Magdalenam Sophiam Barat, eiusdem Societatis Fundatricem, virtutibus ac miraculis insignem, in Sanctorum numerum cooptaremus, una cum Beata Maria Magdalena Postel Virgine Fundatrice Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia. Quod quum instantius ac instantissime idem Cardinalis per praedictum Advocatum Consistorialem a Nobis postulasset, Nos, Paracliti Spiritus lumine implorato, deinde Beatae Mariae Virginis et Sanctorum omnium auxilio ferventer invocato, *ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad catholicae fidei incrementum et decus, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi et Nostra, matura deliberatione, et Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum consilio*, BEATAM MAGDALENAM SOPHIAM BARAT, FUNDATRICEM SOCIETATIS SORORUM A SACRO CORDE IESU, SANCTAM ESSE ET IN SANCTORUM CATALOGO ADSCRIBI *decrevimus*. Cui eodem decreto copulavimus Beatam Mariam Magdalenam Postel Virginem, Instituti Sororum Scholarum Christianarum a Misericordia Fundatricem, eam quoque sanctitate praeclaram. Mandavimus etiam ut Sanctae Magdalenae Sophiae Barat memoria die vigesima quinta mensis maii recoleretur et in Martyrologium Romanum referretur. Gratiis deinde omnipotenti Deo actis, ad altare accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, atque post Evangelicam lectionem quotquot aderant allocuti sumus, laetantes in Domino, quod per humilitatem Nostram harum Caelitum gloriam manifestare dignatus est, atque hortantes ut novensilium Sanctorum patrociniū apud Dominum Nostrum Iesum Christum pro Ecclesia et christiana republica, tam diris agitata tempestatibus interponant. Plenariam tandem indulgentiam impertiti sumus, atque Apostolicas hasce Decretales sub plumbo Litteras expediri mandavimus.

Quae omnia certa scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque catholicae Ecclesiae denunciamus, mandantes ut harum Litterarum transcriptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis

ac sigillo alicuius viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris tribueretur, si exhibitae, vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, decreti, mandati, relaxationis, et voluntatis infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero temerario ausu hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo non-gentesimo vigesimo quinto, die vigesima quinta mensis Maii.

✠ Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

- ✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.
- ✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.
- ✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.
- ✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILI.
- ✠ Ego IOANNES Episcopus Tusculanus Cardinalis CAGLIERO.
- ✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICANA DI BONTIFÉ.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.
- ✠ Ego DESIDERATUS tituli S. Petri ad Vincula Cardinalis MERCIER.
- ✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.
- ✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
- ✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.
- ✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.

- ✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRUEHWIRTH, Maior Poenitentiarius.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉGUIGNO.
- ✠ Ego VICTORIUS AMADEUS titulo S. Priscae Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.
- ✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.
- ✠ Ego DIONYSIUS tituli Ss. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis VIDAL Y BARRAQUER.
- ✠ Ego CAROLUS Ioseph tituli Ss. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.
- ✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.
- ✠ Ego ALEXIUS tituli S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis CHAROST.
- ✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.
- ✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT.
- ✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Sclavis Diaconus Cardinalis LAURENTI.
- ✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.
- ✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE.
- ✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.
- ✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO

S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO

Ep. Portuen. et S. Rufinae, S. R. E. C. Praefectus.

Ioseph Wilpert, *Decanus Coll. Proton. Applicorum.*

Ioannes Zani-Caprelli, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi:

Reg. in Canc. Apost. vol. XXXI, n. 16: